

Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Petőfi
200

Le a hazugságokkal!

1046.hu

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Le a hazugságokkal!

Hazugságok rabjai vagyunk. Rabságban vagyunk, mert elhisszük a hazugságokat. A rabság láncait csak mi vethetjük le. Ha gondolkodunk, ha nem hiszünk a hazugságoknak, ha megszabadulunk az illúziók rózsaszínű ködétől.

„A NATO egy védelmi szervezet” – halljuk jobbról, balról, pontosabban szólva, álbalról. Nehéz lenne ugyanis baloldalinak nevezni olyanokat, akik lelkesednek a NATO-ért és azért szurkolnak, hogy a nyugat jó alaposan verje el az oroszokat a mostani háborúban.

Ha igaz lenne, hogy a NATO védekezik és nem támad, akkor kutyakötelességünk apait-anyait beleadni a védekezésbe. Csakhogy nem igaz!

Már a NATO születése is egy nagy adag hazugság, ugyanis 1949-ben nem Sztálin szervezett katonai tömböt az USA ellen, hanem az amerikai elnök, Truman gründolta a NATO-t a szovjetek ellen. Amikor a szovjetek is be akartak lépni, kerek percc közölték, hogy arról szó sem lehet.

1991-ben a szovjet katonák elhagyták Kelet-Európát, és láss csodát, az amerikaiak maradtak. Több tízezer USA-katona van a németeknél, az olaszoknál, a görögöknél és mostanság már mifelénk is.

A NATO ma sem védekezik, hanem támad. Oroszország ugyanis nem támadta meg a NATO-t, és nem pályázik egyetlen NATO-ország területére sem.

Ha bevesszük, hogy a NATO a jó fiú, akkor nincs megállás. A NATO-hűségre hivatkozva most a finnek és a svédek NATO-tagságának támogatását követelték. Ma az erőforrásainkat kéri, támaszpontokat, holnap egész területünket fogják hadszíntérré nyilvánítani. Ma hagyományos háborúhoz követelik egyetértésünket, holnap azt kéri: egyezzünk bele, hogy Amerika atombombát dobjon orosz városokra.

Egyetlen magyar kormánynak sincs joga önpusztító háborúba kényszeríteni a magyar népet. De minden magyar kormánynak kötelessége nemet mondani a NATO támadó háborúira.

Aztán itt van az óriási pofon, amit az EU-tól kapunk. Az ideömlesztett ukrán gabonára gondolok. Nem kellene hazudni önmagunknak! Az EU mai vezetése nem rossz szakmai döntést hozott, hanem tudatosan szét akar bennünket rombolni. Nem válogatnak az eszközökben. Zsarolnak, hazudnak, átvernek!

Az a minimum, hogy nem hisszük el, hogy majd az EU meghatódik a kelet-európai miniszterelnökök levelétől, és intézkedést hoz a „magnövekedett gabonaimport okozta tarthatatlan helyzet kezelésére”, ahogyan Nagy István miniszter úr mondja. Tisztelem őt azért, amit a mezőgazdaságért tesz, de már nem kellene tündérmesékben hinni.

Nekünk nem kell elfogadni az EU hazugságát. A kormányt pedig arra kell biztatnunk, hogy csapjon vissza. Találjon olyan területet, ami érzékeny az EU-vezéreknél, és csapjon oda könyörtelenül.

„Nincs más út, az amerikaikkal kell mennünk, mert különben...” – halljuk a médiában. Mert különben mi? Megdöntik Orbán Viktort? Ide küldik a románokat, mint 1919-ben a franciák? Megszállják Magyarországot, mint a németek 1944-ben?

Az Orbán-kormány páratlan profitlehetőséget kínál az amerikai és német cégeknek, bízva abban, hogy kormányaik csak nem akarják tönkre tenni az aránytojázt tojó tyúkot. Ez jó, de féltő, hogy nem lesz elég. Gyémánt keménységű elszántság és ösztöni támogatás kell ahhoz, hogy leugorjunk a háborús vonatról. Nagyjából úgy, ahogy a finnek, a románok vagy éppenséggel az olaszok csinálták a második világháborúban.

Ne gondolják, hogy ez csak Orbán Viktoron múlik. Rajtunk is múlik! Ha nem akarunk háborút, meg kell szabadulni a hazugságoktól! Le kell számolni az USA-imádattal és USA-imádókkal, a vak EU-szerelemről nem is beszélve. A szemétdombra kell dobni az illúziókat arról, hogy majd jönnek jobb amerikai elnökök, meg majd az európaiak is észhez térnek.

Nem jönnek és senki sem fog észhez térni, ha csak Európa népei nem forgatják fel a világot. Ez még nem nagyon látszik, de kizárni se lehet.

A jó édesanyjukba kell elküldeni például a Párbeszéd – Zöldek „okoskáit”, akik feljelentik Orbán Viktort és „fideszes társait” rémhírterjesztésért, mondván, hogy a világháború fenyegetése nem több mint rémhír. És a több tízezer NATO-katona az orosz határoknál? A lengyel önkéntesek az ukrán fronton? A NATO-parancsnokság Székesfehérváron vagy a NATO légibázis Pápán? Az mi?

Szóval, kedves honfitársaim! Tessék szíves lenni felébredni és aktivizálni magukat! A választás nehéz ideje következik.

Lehet a pofátlan amerikai nagykövettel szelfizni, „csodálatos Széder-estén” együtt cukiskodni, és lehet ajtót mutatni neki. A megszállókat lehet virággal fogadni, és lehet ellenállni. Lehet loholni az amerikaiak és európai barátaik után, és lehet új partnereket, idővel pedig új szövetségeseket keresni. Lehet újra és újra „utolsó csatlósként” vesztes háborúkat elszenvedni és lehet méltó helyet kivívni magunknak egy új világ építésében.

Ahogy mondani szokás: tessék választani, de mindenekelőtt le a hazugságokkal!

Újabb lépéssel közelebb a háborúhoz

Finnország felvétele a NATO-ba elhibázott és veszélyes döntés. Újabb lépés a háború felé. A magyar elit megakadályozhatta volna, de nem volt bennük akarat és bátorság nemet mondani. A következményeket a magyar nép fogja elszenvedni.

A NATO a fasiszták mellett van

A NATO hazudik. Tagadja, hogy részese az ukrajnai háborúnak, miközben a NATO-országok fegyverrel, pénzzel és minden mással segítik az ukránokat. A NATO nem törődik a kárpátaljai magyar kisebbséggel. A magyar kormány megjegyzéseit pofátlanul és tisztességtelenül lesöprik. A NATO az ukrán fasisztákat támogatja. Elég a NATO-ból! Ki a NATO-ból!

Belarusz: elégedett emberek országa

Belarusz azon kevés országok egyike, amely megőrizte szuverenitását – nyilatkozta A. Zepeszockij orosz akadémikus. Belaruszban nem volt színes forradalom, viszont volt stabilitás. Ellenzék itt is van, de az emberek többsége nem támogatja őket. A bérek nem érték el a nyugati béreket, de ingyenes az oktatás, az egészségügy, a sport. Nem lépett be a NATO-ba és az EU-ba, viszont sikeresen támaszkodik az együttműködésre Oroszországgal és Kínával.

A bölcsesség többet ér, mint a ravaszság

Kína számára Franciaország a fontos, és nem az EU. Ez világosan kiderült abból, ahogyan Pekingben fogadták Macron francia elnököt és Von der Leyen EB-elnököt. Macront mindenütt tömeggel és államfőnek járó külsőségekkel fogadták, az EB-elnököt mint egy átlagos politikust. De Macron sem érte el azt, amit akart: nem tudta Kínát Oroszország ellen hangolni. Macron ravasz volt, de Hszi Csin-ping bölcs.

Afrika: Kína nélkül sok ember meghalna

Kína először 1963-ban küldött orvosokat afrikai országokba. Azóta 30 ezer kínai orvos fordult meg Afrika különböző országaiban, 290 millió orvosi beavatkozásra került sor kínai segítséggel. Több országban a kínai orvosok nélkül nem létezne egészségügyi ellátás.

Eleget nyaltuk már az amerikaiak fenekét, ELÉG!

„Magyarország lojális szövetségesként már egy évvel a határidő előtt” a GDP 2 százalékát fogja hadi célokra költeni – közölte Szijjártó Péter. Mi értelme van? Az USA bizalmát ezzel nem lehet megvásárolni, és nem is kell! Az USA nem lojális hozzánk, mi minek nyaljuk a feneküket?

Új jelentkező a jövő évi választásra

Mesterházy Attila, az MSZP korábbi elnöke új pártot alapít „Szocialisták és Demokraták” néven. Úgy vélik, hogy a „DK egyedül nem tudja megszólítani az összes szociáldemokrata szavazót, a Fidesztől elforduló, korábban az MSZP-re voksolókat meg végképp nem”. Nem az az érdekes, hogy Mesterházy kilépett az MSZP-ből, hiszen az MSZP haldoklik. A kérdés az, sikerül-e valami újat felmutatni.

Magyar nemzeti repülőteret és magyar nemzeti légitársaságot!

A magyar légitársaság két nagy baja van. A MALEV szétverése óta nincs nemzeti légitársaság és a Liszt Ferenc Repülőtér külföldi kézben van. Most talán valami változik. „A budapesti repülőtér egy stratégiai eszköz, ezért magyar kézbe kell kerülnie. A kormány elkötelezett, hogy visszavásárolja, mindegy, ki a tulajdonos” – nyilatkozta az InfoRádiónak Nagy Márton. A gazdaságfejlesztési miniszter kiemelte: az „üzletet az év végére le lehet zárni”.

Öngyilkos pedagógus szakszervezetek

Gulyás Gergely szerint a pedagógus-kormány-háborúban a pedagógus szakszervezetek elvesztették jelentőségüket. Valljuk be, igaza van! A pedagógus szakszervezetek nem az iskolaért, nem a gyerekekért, még csak nem is a saját helyzetük javításáért mentek csatába, hanem a kormányt akarták megdönteni és a liberális pártokat hatalomra juttatni. Ez bűn a szervezett dolgozók és a szakszervezetek ellen.

„Magyar hadiipart” a németek kiszolgálására

„Rendkívül fontos egy önálló, erős védelmi ipar kiépítése” – közölte Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter a Rheinmetall németországi gyáregységében tett látogatása után. Miniszter úr a német hadiipar szárnyai alá viszi Magyarországot, és nem magyar ipart épít. Ezen az úton a németeket fogjuk kiszolgálni, nagyjából ugyanúgy, mint a második világháborúban,

Egyperces örületek

(Donki 3olte)

Buksi persze nem érti a szavait, de majd lassan hozzászokik, hogy nem jut több. Így aztán megtanulja, ha akarja, ha nem, hogy neki is ki kell vennie a részét a nemzet bajaiból.

Folyt. köv.

Buksi és a világválság II.

Coppola 16 éves unokája a TikTok-on panaszkodik, hogy szobafogságot kapott, mert apuci hitelkártyájával párszázkilométeres helikopter utazást rendelt a szülők megkérdezése nélkül. Vacsorázni akart a barátjával, a bibi ott volt, hogy az egy másik államban tartózkodott.

Lelki szemeim előtt megjelenik az ő Buksi kutyája. Buksi, aki beszalad kis gazdjához a konyhába, s bizalmatlan szemekkel kémlel, hogy miféle szagok terjednek szerte. A szobafogságban sínylődő mis Teen Nobody főzőleckéket vesz, erről is az említett videóból tudunk, vodkában párolt vöröshagymás tésztát készít. Mivel viszont nem tudja megkülönböztetni a vöröshagymát a fokhagymától sem és a mogyoróhagymától sem, Buksi inkább bölcsen biztonságos távolságot tart az eseményektől.

Látod-látod, Buksi! – szól hozzá a szülői terrortól megalázott és szabadságában korlátozott, emberi méltóságától megfosztott gyermek - így van ez. Apci és Anyuci nem értenek meg engem. És persze Téged sem, Buksikám. Be vagyunk itt zárva e csekélység miatt. Mondhatnám, egy bagatell félreértésért. Hát honnan kellett volna tudnom, hogy milyen messze van New York-tól Maryland? Szerinted a gimiben volt szó ilyenről? Mert szerintem tökre nem mondta soha, egyik tanár sem meg. És az meg, hogy a taxizás helyett a helikopterrel le akartam vágni a kanyarokat? Hát pontosan takarékoságból volt! De ezt sem értik meg. Olyan izék a felnőttek néha.

Buksi pedig a saját bőrén tapasztalja meg - válság van a tengerentúlon is. Hogy bizony nem kolbász-ból vannak a kerítések, s a szobafogsággal együtt vannak járulékos változások. Az egyik ilyen, hogy a szobafogság lejártáig egy mexikói kamasz, akit kifejezetten erre a munkára szerződtetett mis T.M. családja, sétáltatja naponta többször is, csak vele hagyhatja el a házat. És ez borzasztó. Ennél csak az borzasztóbb, amikor gazdája mindenáron vele akarja megköstoltatni, hogy hogyan halad a főzőtudomány elsajátításával.

Folyt. köv.

Sok olvasónk kérésére közre adjuk az Egyperces örületek újabb folytatást. A szerző, mint olvasóink tudják, nem más, mint Kós Zoltán, aki az Országos Elnökség tagja, de szabadidejéből irodalmi munkásságra is jut.

Buksi és a világválság I.

Arról nyafogott valamelyik milliárdosunk a napokban, a tv-ben, hogy az emberek azt hiszik, csak nekik nehezedik az életük a válság miatt. Pedig neki is pár nap alatt 11 milliárd veszteséget okozott az árfolyamváltás.

Elmorzsoltam pár könnycseppet a szemem sarkában, hallva panaszait. Elképzeltem, amint már csak egy vödör kaviárt tud a kutya elé önteni az ebéd utáni maradékból, s közben gondterhelten magyarázza kedvencének - meg kell értened, Buksi, nekünk is össze kell húzni a nadrágszíjat, nem csak a proliknak...

„Lesz még egyszer ünnep a világon” Békét akarunk és nem háborút!

Budapesten a Szabadság téri Szovjet Hősi Emlékműnél emlékezett a Munkáspárt hazánk felszabadulásának évfordulóján. Ez az ünnep sokat jelent az idősebb nemzedék képviselőinek, akik az idén is örömmel jöttek el. De itt voltak a fiatalabbak képviselői, a MIKSZ vezetői és tagjai is.

Együtt emlékeztek a magyar szabadságért elesett szovjet hősökre, a szocializmus évtizedeire, együtt fogalmazták meg a Munkáspárt mai üzenetét: Békét akarunk és nem háborút!

Fléger Tamás budapesti alelnök méltatta az ünnep jelentőségét és köszöntötte a megjelenteket, köztük a Munkáspárt több vezetőjét. Ünnepi beszédet Barabás György, az Országos Elnökség tagja mondott.

1945 – hajnal hasadt ránk

„Azért jöttünk ma el ide, hogy megemlékezzünk hazánk felszabadulásának 78. évfordulójáról. A harcokban szovjet katonák százezrei ontották vérüket hazánk felszabadulásáért. 140 ezer szovjet katona nyugszik magyar földben” – kezdte beszédét Barabás György.

„A felszabadulással történelmünk új korszaka kezdődött. Hajnal hasadt ránk. Az ideiglenes Nemzeti Kormány és az Ideiglenes Nemzetgyűlés megalakulásával létrejöttek az új, demokratikus magyar állam alapjai. A nagytőkések, a tíz- és százezer holdas nagybirtokok urai, a magyar dzsentrik, szolgabírák és csendőrök Magyarországa helyén új országot – a munkásság, parasztság, a dolgozó értelmiség országát – kezdett építeni a felszabadult magyar nép.

Felszabadulásunk örömteli napjait a legsúlyosabb nemzeti tragédiák árnyékolták be. A német és a magyar uralkodó osztályok bűnös, népellenes háborúja az országon mély sebeket ejtett. A német fasiszta csapatok és magyar vazallusai lerombolt gyárakat, felperzselt falvakat és városokat, letarolt szántóföldeket, felrobbantott hidakat hagytak maguk mögött. Még súlyosabb volt az emberveszteség. Több mint egymillió ember, katona és civil, munkaszolgálatos halt meg a frontokon, a ha-

láltáborokban a bombázások során. Százezrek kényeszerültek az ország elhagyására, ezek hadifogságba vagy menekültek nyugatra. A magyar kommunisták a háború legtragikusabb, legkilátástalanabb napjaiban is hitet és erőt öntöttek az erőtlenekbe és hitetlenkedőkbe. Bátran hitték: „Lesz magyar újjászületés!” 1946-ban, a kommunista párt első legális kongresszusán kiadták a történelmi jelentőségű jelszót: „Nem a tőkéseknek, hanem a népnek építjük az országot!” Új történelmi perspektíva nyílt meg a magyar nép előtt, aki Ady Endre szavaival végre elmondhatta:

*Ez az ország a mi országunk,
Itt most már a mi kezünk épít,
Tobzódtatok, tobzódtatok,
Éppen elég volt ezer évig.*

A felszabadulással elkezdődő új történelmi korszak új kihívásokat jelentett népünk számára. A szocializmus építésének elkezdéséhez új és nehéz feladatokat kellett megoldani. De csak akkor születtek nagy dolgok, „Ha bátrak voltak, akik mertek”. A járatlan úton az új feladatok mellett meg kellett küzdeni a múlt terhes örökségével, a reakció ellenállásával, a sok évtizedes nacionalista, fasiszta lélekmérgezés hatásával, a régi szokások és beidegződések tehetetlenségi erejével, sokak bizalmatlanságával és kishitűségével. Fejlődésünket politikai válságok is megtörték.

A társadalmi felemelkedés évtizedei

A megtorpanások, kitérők, válságok ellenére a felszabadulást követő évtizedek a dolgozó osztályok számára a társadalmi felemelkedés évtizedei voltak. Megszűnt a munkanélküliség. Érezhetően javultak a munka- és életkörülmények. A nyomornegyedek helyén új lakótelepek épültek. A tanulás, a továbbtanulás, a művelődés lehetősége szélesre tárult a dolgozók és gyermekeik előtt. Általánossá vált a társadalombiztosítás, az ingyenes egészségügyi ellátás, az öregségi nyugdíj, a csecsemőgondozás. Korszerűsödött és fejlődött az ipar és a mezőgazdaság. Életünk nem volt ugyan felhőtlen, sok mindenben szenvedtünk hiányt, újratemelődt a bürokrácia, a karrierizmus és sok más visszasság, problémáinkra nem mindig találtuk meg a megfelelő megoldást, gyakran tévelyegtünk, de társadalmunk fejlődése előre haladt, a dolgozók tömegei szociális biztonságban éltek és gyarapodtak.

Ne engedjük elvenni tőlünk történelmünket!

Ezt a folyamatot szakította meg a rendszerváltás, amely kevesek számára gyors meggazdagodást, a többség számára pedig tömeges munkanélküliséget, létbizonytalanságot, kizsákmányolást, növekvő szegénységet hozott. Évtizedekkel esett vissza az ipari és mezőgazdasági termelés. Meredeken csökkentek a reálbérek, a nyugdíjak reálértéke. Leépültek a szociális,

egészségügyi ellátások, a tanulási, művelődési lehetőségek. Rövid idő alatt négy évtized munkájának eredményeit lerombolták. A felszabadulással elkezdődött új történelmi korszak emlékét is ki akarják törölni a nép emlékezetéből. A felszabadulást megszállásnak keresztelik át. Az új történelmi korszakot „történelmi kisiklásnak” tüntetik fel. A szocializmust a „huszadik század legnagyobb hazugságának”, a létező szocializmust „államkapitalizmusnak” nevezik.

Ne engedjük elvenni tőlünk történelmünket! Amíg a hat évtizede születő új történelmi korszak vívmányainak emlékét megőrizzük, és hibáinkból, kudarcainkból tanulunk, addig a remény is él. Vörösmarty szavával: „Lesz még egyszer ünnep a világon.”

De nem mehetünk el szó nélkül amellett, hogy napjainkban háború dúl szomszédságunkban és ezért a

háborúért, amely már évek óta érlelődött, az USA és a NATO felelős, aki pénzzel, fegyverekkel látja el a fasiszta vezetésű Ukrajnát, aki a kisebbségben élő magyarokat is különféle módon sújtja, bünteti, legyen szó akár a nyelvhasználatról, akár a zászlók és jelképek szabad használatáról és egyebekről. A mi felelősségünk és kötelességünk is, hogy erre felhívjuk a társadalom figyelmét.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. Megemlékező beszédemet ezzel a mondattal zárom: Dicsőség és tisztelet a felszabadulásunkért elesett szovjet hősöknek!

A Munkáspárt koszorúját Thürmer Gyula elnök, Kerecsi László, a Felügyelő Bizottság elnöke, budapesti elnök és Barabás György, az Országos Elnökség tagja helyezték el. A Munkáspárt sok-sok tagja hozta el a kegyelet és az emlékezés virágait.

Venezuelában a Magyar Munkáspárt

Le a beavatkozással más államok belügyeibe! Le az USA imperialista háborúival!

Március elején ünnepelték Caracasban Hugo Chávez legendás elnök halálának 10. évfordulóját, melynek alkalmából nagy rendezvénysorozatot szervezett az országban hatalmon levő Venezuelai Egyesült Szocialista Párt (PSUV). Erre érkezünk mi is az Anti-Imperialista Platform keretein belül, amely amellett, hogy tiszteletét tette az eseményeken, megrendezte soron következő nemzetközi konferenciáját is. A nemzetközi eseményekre több mint 60 országból érkeztek hivatalos küldöttségek.

Venezuela immáron sok éve kénytelen elszenvedni az USA folyamatos beavatkozásait. A belső zavargások szítására és közvetlen beavatkozásra tett kísérletek azonban kudarcot vallottak. Mivel gazdaságuk eddig teljesen a nyersanyagkivitelre összpontosított, ennek bevételeiből fedezték saját szükségleteiket, így iparuk elég csekély, termelésük szinte nincs. Szegénység uralkodik, ennek enyhítésére, megváltoztatására tett állami intézkedések egyelőre még nem hozták meg teljes mértékben gyümölcsüket.

Megérkezéskor egyből feltűnt a helyi életfelfogás egyik alapvető eleme, a „mañana”, vagyis holnap, vagy inkább nem kell sietni! A reptéren a PSUV küldöttségének kellett volna fogadnia, de senkit nem találtunk, majd mikor a helyi küldöttségi teremben 3 órát várakoztunk, szóltak, hogy inkább fogjunk taxit saját költségen, azzal menjünk el a szállodához. Az 5 csillagos szállodába megérkezve egyből feltűnt a csillogó, szépen megcsinált előtérben, hogy a személyzetből szinte senki nem beszél más nyelven, mint spanyolul. Mindezek mellett nagyon kedvesek, előzékenyek a helyiek.

Lassan megszoktuk, hogy bármikor mondtak egy időpontot kezdésnek, vagy találkozásnak, arra rá kellett rakni legalább másfél óra várakozást. De ez a helyi hozzáállás, élvezzük a pillanatokat! 8-kor (10 órakor) elmentünk először egy los debates (beszélgetős, konferenciaszerű) rendezvényre, ahol a kormányzat különböző főszereplői, miniszterek, államtitkárok mondták el a véleményüket, tették tiszteletüket

Chávez elnök előtt. Alapvető gondolat volt, hogy a Commandante elment az anyagi világból, de itt marad velünk elveiben, mivel

ő mára nem egy ember, hanem egy ideológiai, egy politikai irányvonal lett számunkra. Függetlenségi, antiimperialista politikáját követve végül eljut az ország egy jobb jövőbe, de a világ összes nemzetének például szolgálhat. A leggyakorlatiasabb gondolatai a honvédelmi miniszternek voltak, melyek szerint a harc egyik legfontosabb eszköze, ha az imperialista-kapitalista világban különválasztott népet és hadsereget egyesítjük. Egy szívként, egy szervezetként kell dobbannia a fegyveres erőknek és a népnek, melynek eszköze a népi milícia létrehozása. Ennek jó mintája Magyarországon a Munkásőrség volt, melynek ma sajnos nincs utódja.

Később a várost is sikerült meglátogatni helyi PSUV kísérőinkkel, akik végigvittek minket olyan területeken, melyek nem tartoznak a turisták „arany folyosójához”, ezzel betekintést engedve a város valódi hétköznapi életébe. Ez pedig gyökeresen más, mint a mi megszokott európai városaink. Itt egymást váltják a lepukkant lakóházak, derékig érő gaz, meg a frissen felépített, felújított gyönyörű épületek és parkok, hogy aztán egymással szerepet cseréljenek egy olyan 20-30 év múlva. Húsz évnél fiatalabb autót ritkán látni az utakon, a várost folyamatosan benzin és égett olajszag lengi be.

Az emberek azonban közvetlenek, mosolygósak. A lányok szépek, merészen öltözködnek, illetve az utcákon itt-ott zene szól, emberek csoportokban táncolnak. A tánc általában egy természetes dolog errefelé, utcán, hivatalos rendezvényeken, de majdhogya mindenhol, ahol zenét hall az ember, táncra perdül öreg, fiatal, férfi, nő. Tudnak élni a mának, nem zavarja meg őket semmi ebben. Amíg napsütés és rum van, addig minden rendben!

Felkerestük Chávez elnök szülőfaluját, ahol tüneményt tartottunk az évforduló alkalmából. Rendezvényünk a Commandante szobra melletti téren kapott helyet. Gyönyörű rálátás nyílik a hegyekre, illetve a lépcsősen hegyoldalnak támasztott lakóépületekre. A természet minden településüket körbeöleli, korlátozza terjeszkedésüket. Így egyfajta harmónia érzését kelti. A helyi vízellátás azonban sok kívánnivalót hagy maga után. Furcsa belegondolni, hogy mi itt Budapesten, vagy Magyarországonk szinte bármely városában kristálytisztá ivóvízben fürdőzünk szó szerint, amikor a világ egyes pontjain nem természetes dolog az, hogy kinyitod a csapot, és iszol. Ott csak a palackozott, vagy gondosan megtisztított vizet lehet csak fogyasztani, ami szintén nagy teher a gazdaság számára.

Sajnos ebben a tekintetben szomorúan látjuk, hogy az ország imperializmussal vívott harca ellenére a McDonalds, a Coca Cola vígan éli életét, utóbbinak majdhogya monopóliuma van a helyi italgyártás területén. Érdekes az amerikaiak hozzáállása az ilyen dolgokhoz, hogy a politika a politika, az üzlet az üzlet, „nothing personal, just business”.

Ezek után volt a PSUV fő rendezvénye, ahol több külföldi vendég, Ortega, Raul Castro és mások mellett maga Maduro elnök is jelen volt. Nem egy nagy gombolt rendezvénynek lehettünk részesei. Az

emberek öltözködése is magukért beszélt, amikor az ország főügyésze farmer-póló ruházata mellett egyedül az elnök úr volt nyakkendő nélküli öltönyben. A nemzetközi delegációk közül is csupán a kínai, orosz és egyéb közép-kelet európai delegációk jelentek meg nyakkendősen. Egyes beszélgetési blokkok között zenes átvezetés is volt, melyen a katonákon, és a nemzetközi delegációk egy részén kívül mindenki táncra perdült a helyén.

Érdekes és rendkívül tanulságos volt Ortega nicaraguai elnök felszólalása, amikor elmesélte röviden a forradalom történetét országában. Kiemelte, hogy az imperialistákkal nem szabad semmilyen formában

egyezkedni, mert a velük kötött egyezségek annyit sem érnek, mint a papír és tinta, amire rögzítve lettek.

Venezuelában és a térség más országaiban jól látható, hogy az imperialista erők milyen módszereket használnak a forradalmak és függetlenségi küzdelmek ellen. De látjuk a forradalmak és népi küzdelmek tiszta eszméit is. Éljen hát Chávez elnök, mert az ő harca volt, van és lesz, amíg a világ egy új fejlődési fokára nem ér, melynek formálódása most, a szemünk előtt zajlik!

GÁL PÉTER,

A MUNKÁSPÁRT ORSZÁGOS ELNÖKSÉGÉNEK TAGJA

Lesz-e amerikai-kínai háború? Kevin Rudd „Egy háború, amit el kell kerülni” című könyvéről

2009: HU CSIN-TAO KÍNAI ELNÖK KEVIN RUDD AUSZTRÁL MINISZTERELNÖKKEL

„A Kína és az Egyesült Államok között tíz éven belül katonai konfliktus következhet be. Nem törvényszerű, de a konkrét lehetősége adott” – írja könyvében Kevin Rudd.

Izgalmas könyv, izgalmas szerző. Egészen friss könyvet ajánlunk olvasóink figyelmébe. Először az USA-ban adták ki 2022 márciusában, és 2023 februárjában már olaszul is megjelent. Sokat mondó, hogy a könyv angol címe „Az elkerülhető háború”, míg az olasz fordító már egy elkerülendő háborúról beszél.

Kevin Rudd ausztrál politikus, aki 2007-2010 között miniszterelnök is volt. „Ezt a könyvet két barátomnak írtam, az amerikai és a kínai népnek” – írja a szerző. Jól ismeri mindkét országot, kínaiul is tud, és ausztrálként nincsenek előítéletei. Jelenleg Ausztrália washingtoni nagykövete.

***

De miért lehet háború közöttük? A két állam között egyre inkább gazdasági, katonai és technológiai egyensúly jön létre. De mivel eddig az USA volt fölényben, ez azt jelenti, hogy Kína minden területen behozza Amerikát. A szerző szerint Hszi Csin-ping vezetése alatt Kína egyre intenzívebben akarja érvényesíteni a kínai nemzeti érdekeket és értékeket, de azt is elismeri, hogy Trump és Biden elnöksége alatt az USA bármi áron vissza akarja szerezni vezető szerepét a világban. A válasz könyörtelenül őszinte, de igaz.

Kevin Rudd kimondja az igazságot, amiről sokan hallgatnak. Kína és az USA katonai konfliktusát lehet korlátozott háborúnak tervezni, de kicsi a valószínűsége, hogy az is marad. Egy amerikai-kínai háború szinte bizonyosan világháborút idézne elő.

A szerző tíz lehetséges forgatókönyvet lát egy amerikai-kínai konfliktus esetére. 1. Kína erővel elfoglalja Tajvant és az USA ezt tudomásul veszi. 2. Az USA sikeresen megvédi Tajvant a kínai fellépéssel szemben. 3. Kína elfoglalja Tajvant, és kiszorítja az USA-t. 4. Az USA és Tajvan közös erővel megakadályozza, hogy Kína erővel elfoglalja Tajvant. 6. Korlátozott amerikai-kínai háború a Kínai-tenger térségében. 7. Kína háborúja az USA és Japán ellen a térségben. 8. Amerikai-kínai összecsapás Korea ügyében. 9. Kína globális és regionális tervei amerikai ellenállás nélkül megvalósulnak. 10. Kína nem tudja megvalósítani terveit, Hszi elnök megbukik.

A szerző szerint egyik forgatókönyv sem törvényszerű. „De, ha a következő ameri-

kai adminisztrációk nem hoznak létre olyan stratégiát, amely hatékonyan visszaállítja az amerikai hatalmat, az amerikai szövetségi rendszert és hihető globális gazdasági alternatívát kínál, akkor a világ Hszi Csin-ping Kínája felé fog haladni.” Nos, ez is elég őszinte beszéd.

De Kína is sebezhető, állítja a szerző. Kérdés, hogy meddig tartható fenn a kínai gazdasági fejlődési modell és Kína képes-e megbirkózni a demográfiai visszaeséssel. Nagy kérdés az is, hogy Kína átveszi-e véglegesen a vezető szerepet az új technológiák, különösen a mesterséges intelligencia terén. Kérdéses az is, hogy sikerül-e a változó világban megőrizni a kínai társadalom belső stabilitását, nem omlik-e össze a rendszer.

Kevin Rudd szerint a háború elkerülhető, sőt az olasz fordítás szerint el is kell kerülni, de ennek több feltétele van. Mindkét államnak meg kell értenie, hogy van egy vörös vonal, amit nem szabad átlépni. A háború elkerülése érdekében a stratégiai rivalizálást stratégiai együttműködéssé kell alakítani, megtalálva azokat a területeket, ahol egymás nemzeti érdekei érvényesülhetnek.

A szerző kimondja: *„Az amerikaiak nem akarják megérteni, hogy az ötlet, hogy Kínát amerikai típusú demokráciává változtassák, nem több, mint egy nyugati agyrém.”* Azt viszont az amerikaiak jól felfogták, hogy Kína a saját fejlődési modelljét nem erőlteti ugyan a világra, de választható társadalmi alternatívaként kínálja.

A könyvben izgalmas elemzést kapunk azokról a szubjektív tényezőkről, amelyek a két világhatalom viszonyát befolyásolják. Kezdve azzal, hogy a vezetők tolmács nélkül nem értik egymást. Az USA 46 eddigi elnöke közül egyetlen egy sem beszélt kínaiul. Hszi Csin-ping fia Harvardban végzett, de az elnök maga nem beszél angolul, bár elődei közül többen is tudtak idegen nyelveket.

Kölcsönösen vannak prekonceptiók és előítéletek. Az amerikai vezetések szilárd meggyőződése például az, hogy Kína a saját arculatára akarja formálni az egész világot. Az amerikaiak képtelenek megérteni a kínai politikai kultúrát, amely ötezer éves civilizációs értékekre támaszkodik. Az író, aki maga jól beszél kínaiul, úgy véli, hogy a kínai politikai dokumentumok a kívülállóknak olyanok, mint egy film hang és feliratok nélkül. Sok minden egyéb információra is szükség van a megértésükhöz. Nem véletlen a bizonytalanság.

Az USA-ban ötmillió kínai él. Az amerikaiak elismerik a szorgalmukat, de úgy vélik, hogy igazából csak részt akarnak az amerikai jóléti tortából.

A kínaiak az USA-t tekintik az egyetlen olyan államnak, amely konkurens lehet Kínának. Értékelik Amerikát. Ugyanakkor bizalmatlanok az USA-val szemben, amely a történelemben számtalanszor ártott Kínának. Nem fogadják el azt sem, hogy az USA a saját értékeit akarja a világra kényszeríteni, és az amerikai „demokrácia” mögött az USA hatalmi érdekeit látják.

Rudd úgy véli, hogy a kínai szándékok megértéséhez látni kell azokat az alapvető érdekeket, amelyek Kínát vezérlik. A szerző ilyennek véli azt, hogy a Kínai Kommunista Párt hatalmon van és hatalmon akar maradni. Ezen persze nincs mit csodálkozni, hiszen az amerikai pártok ugyanúgy ragaszkodnak a hatalomhoz és a mögöttük álló kapitalista társadalmi rendszerhez.

A szerző utal azokra a tanulságokra, amelyeket a Kínai Kommunista Párt (KKP) a Szovjetunió 1991-es összeomlásából levont. Nem lehet büntetlenül szociáldemokrata párttá alakítani egy hatalmon lévő kommunista pártot, ahogyan ez a szovjetek esetében történt.

Nem lehet lemondani a marxista ideológia szerepéről sem, és nem véletlen, hogy Hszi elnök erőteljesen hangsúlyozza az ideológiai nevelés fontosságát. A „kínai álm” koncepciója a kínai társadalom gazdasági fellendülésének és mindenoldalú megújulásának programja. A szerző aláhúzza: *„Hszi Csin-ping alatt a párt újra a kínai politikai és gazdasági folyamatok középpontjába került.”*

A szerző felhívja a figyelmet azokra a kihívásokra, amelyek a KKP vezető szerepével kapcsolatban jelentkeznek. Kínában is jelentkezik a nemzedékek felfogása közötti különbség. Az informatikai forradalom összezárja a társadalmat, nincsenek titkok. Már nem érvényes a régi kínai mondás: *„A hegyek magasak, a császár messze van.”*

A szerző szerint Kína számára alapvető a nemzeti egység érvényesítése. Kína sohasem mondott le Hongkongról és Makaóról, és mindkettő visszakerült Kínához. Tajvan visszatérése is csak idő kérdése.

Fontos tanulság az is, hogy a nyugatnak nem sikerült Hongkongban a „sárga esernyős forradalmat” győzelemre juttatni. Kína nem engedte megbontani a nemzeti egységet.

A kínai vezetés számára létfontosságú a gazdasági fejlődés fenntartása, a fenntartható természeti környezet biztosítása. Hszi vitathatatlan sikere, és ezt a szerző is elismeri, hogy a tömeges szegénységet felszámolták. Emellett jelentős új rétegeket vontak be az oktatásba és bővítették az idősekről való gondoskodást.

Hszi nevéhez fűződik az új gazdaságfejlesztési modellre való átállás is. Hszi már 2013-ban elismerte, hogy a magántőke meghatározó szerepet játszik a gazdaság gyorsításában. Újdonság az is, hogy az állam bekapcsolódott a piaci folyamatokba és eddig ismeretlen vegyes tulajdonformákat hoztak létre. Az új modell fontos eleme az is, hogy az exportorientáltságról átálltak a belső kereslet növelésére. Az emberek több pénzhez jutnak, és a fejlődés már nem külső tényezőkre, hanem a belső erőkre épül.

2020-21-től Kína meghirdette az Új fejlődési koncepciót. Kína felismerte, hogy a világban rendkívül veszélyes folyamatok mennek végbe. Kína ilyen helyzetben egyre inkább az önellátásra rendezkedik be és különböző védő eszközökkel védi a belső piacot a külső tényezők romboló hatásától. Az új koncepció megfogalmazza a közös virágzás elvét is, azaz a fejlődésnek mindenki számára érezhető következményekkel kell járnia.

A gazdaság az amerikai-kínai verseny fontos területe. *„A gazdaság, ha nem is minden, de majdnem minden”* – mondja a szerző.

2006-ban a kínai GDP 37 százaléka realizálódott a külkereskedelemben. 2020-ra ez lement 18 százalékra, azaz a kínai gazdaság ma kevésbé sebezhető. Nagy jelentősége volt a külkereskedelem diverzifikálásának. Kína az Új selyemút programmal új piacokra tett szert.

A kínai vezetés ugyanakkor tisztában van azzal, hogy az amerikai-kínai kereskedelmi háború súlyos

károkat okozhat Kínának. Kína részesedése az amerikai importban 19 százalék. Ezzel szemben az USA csak 8 százalékkal van jelen a kínai importban.

„A Biden-adminisztráció nem csak megőrizte a Trump alatt bevezetett korlátozásokat, de számos újat is hozott” – állapítja meg a szerző.

A csata egyre inkább abban dől el, hogy Kína biztosítja-e az önellátást a technológia fejlődés és az innováció terén. A nemzetközi erőviszonyokra már óriási hatást gyakorol a kínai yuan szerepének növekedése. A yuan számos területen kiszoríthatja a dollárt.

A politika fontos szempontja a kínai védelmi képesség erősítése. Hszi elnöksége alatt kialakították a hadsereg új irányítási rendszerét. Számos új technikai eszközt állítottak szolgálatba, köztük anyahajókat, saját fejlesztésű harcirepülőket, kínai gyártású szuperkomputereket. A covid ellen igen hatékonyan vetették be a hadsereget, jobban, mint a NATO-országok.

Meg kell érteni Kína azon törekvését is, hogy a vele határos 14 állam ne jelentsen biztonsági fenyegetést. Sokan nehezen értik, hogy Kína miért védi érdekeit a Kínai-tengeren. Az ok egyszerű: Kínát mindig a tenger irányából érte külső agresszió.

A szerző felhívja a figyelmet az orosz-kínai kapcsolatok minőségi átalakulására. „Hszi minden elődjénél jobban stratégiai partnernek tekinti Oroszországot” – mondja. Hszi kínai és Putyin orosz elnök között bensőséges személyes kapcsolat is kialakult, ami nem volt jellemző korábban. „Mindkét vezető fenyegetést lát saját rendszere számára a nyugati liberális értékek terjesztésében és a színes forradalmakban” – emeli ki.

A jövő szempontjából meghatározó az, hogy az USA kész-e bármi áron megvédeni, illetve helyreállítani vezető szerepét a világban. „Erre a kérdésre még nincs egyértelmű válasz” – mondja a szerző, de „Hszi Csin-ping stratégiai válaszai azt mutatják, hogy Amerika megmozdult.”

Amerika már rendelkezik a Trump idején elindított Kína-ellenes totális támadás tapasztalataival. Tudják, hogy Kína kemény dió. A vámtarifák emelésével nem sikerült Kínát legyőzni. Kína ki tudta védeni a Huawei elleni példátlan amerikai támadást. Az USA igyekezett a covid felelősségét Kínára kenni, de csak részleges sikerrel. Hasonló hatékonyságú volt a KKP vezetői elleni személyes támadások egész sora.

Biden folytatja a Kínai Népköztársaság elleni támadást. Az Oroszország elleni háború nyilvánvaló célja, hogy kiűssék Oroszországot, mint Kína szövetségeseit, és utána teljes erővel támadják Kínát. Nem véletlen, hogy az USA a Kínához fűződő viszonyt a NATO és az EU kulcskérdéseként igyekszik elfogadtatni.

Kína ezzel tisztában van. Hszi többször kijelentette, hogy nem engedik csorbítani Kína szuverenitását és biztonságát, és vállalják az ezzel járó harcot. A szerző szerint Hszi Csin-ping pont az a vezető, akire ma Kínának szüksége van. „Képes felismerni a politikailag üres területeket és lecsapni rájuk, mielőtt mások lépnek” – írja a kínai elnökről. Hszi elnökkel még hosszú ideig számolni kell, véli Kevin Rudd.

A kínai rendszer számára a gazdaság összeomlása jelentene életveszélyt. Bekövetkezhet természeti csapás is,

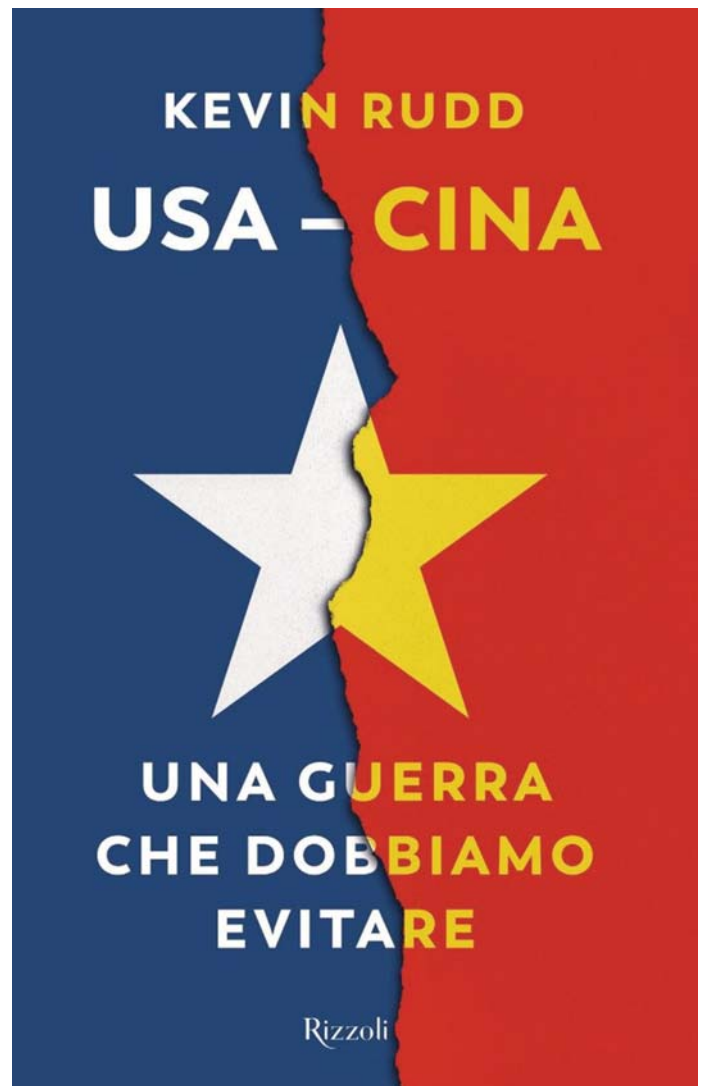
akár egy új pandémia. Veszélyt jelenthet a katonai konfliktus valamelyik országgal. Némi gondot jelenthet az ellenzék aktivizálódása is. A szerző szerint azonban külön-külön egyik tényező sem veszélyezteti Hszi vezetését. Veszélyt az jelentene, ha több tényező egyszerre jelentkezne.

***

Kevin Rudd nem beszél ideológiákról, kapitalizmusról és szocializmusról. Szavaiból érződik azonban, hogy tisztában van a kínai sajátosságú szocializmus előnyeivel. Tudja, hogy a kínai szocializmus több szempontból is civilizációs kihívást jelent. A társadalom hatékonyabb és igazságosabb működését kínálja, jobbat, mint a kapitalizmus. Ráadásul a világ ma második, holnap első gazdasági hatalma áll mögötte.

A szerző a megegyezés útját sugallja az USA-nak és Kínának. De nem úgy, ahogy Trump, aki egyezséget ajánlott Kínának, de az amerikai játékszabályok mellett. Hszi és Kína nem kért belőle.

Kína ma a globális kormányzást ajánlja, egymás érdekeinek tiszteletben tartását, a „mindenki nyer” elvű együttműködést. Ebből indul ki az ukrajnai háború lezárására tett javaslat is. Egyetértünk a szerzővel: el kell kerülni az amerikai-kínai háborút, békét kell teremteni a világban.

Őszinteség, tisztesség, bátorság A felszabadulásra emlékeztünk országszerte

A szocializmus idején április 4-e állami ünnep volt. A rendszerváltók eltörölték, de mi megőriztük. Ma tisztesség, őszinteség és bátorság is kell az ünnepléshez. A Munkáspárt tagjai országszerte a szovjet hősi emlékműveknél és katonasíroknál emlékeztek a felszabadulásra.

SALGÓTARJÁN

TÚRKEVE

PÉCS

SZOLNOK

OROSHÁZA

KECSKEMÉT

PAKS